

VÁCLAV KOŘÍNEK

AKNAEL

Nebeská jízda

AKNAEL

Nebeská jízda

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Václav Kořínek, 2024

Cover Illustration and photography © Petra Urbanová, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4941-6 (pdf)

VÁCLAV KOŘÍNEK

AKNAEL

Nebeská jízda

Tato kniha je zčásti mým vlastním příběhem, který se odehrál v roce 1980. Bylo mi tehdy třináct let, když mě záchranka odvezla z Mladé Boleslavi do pražské nemocnice na Bulovce. Několik dní mě tu oživovali, a teprve po delší době jsem se pak mohl vrátit do svého dětského pokoje v šestém patře paneláku. Postupně jsem se rozpomínal, kdo jsem a co se vlastně stalo.

Když jsem jednou přišel ze školy, začaly mě zachvacovat bolesti, které byly druhý den už neúnosné. Celé tělo jsem měl jako v ohni a všechny žlázy v těle se mi vařily. Upadl jsem do letargie. Babička, u níž jsem bydlel, mě držela za ruku, plakala a prosila boha, ať jí neumírám. Jinak že prý zemře taky...

Úvod

Za všechno mohlo klíště, které se zakouslo do mého spolužáka. Dostal příušnice, které mohou v mladistvém věku způsobit nezvratné hormonální změny, tělesné postižení, nebo dokonce smrt. Vir, který jsem od něj chytil, byl nemilosrdný a způsobil mi všechny možné záněty – mozku, slinivky i varlat.

Když už jsem o sobě nevěděl, spatřil jsem kouli podivných pastelových, našedlých a okrových barev, která se neustále zvětšovala. Na ní se objevovaly krátery, skvrny a všelijaké tryskající světelné proudy. Jako bych měl na dosah nějakou plynnou planetu. Vše se dělo v poklidu, nepociťoval jsem žádnou bolest ani strach. Tento obraz mi nikdy nezmizel z paměti, ani po mnoha letech, kdy můj dětský příběh překryly další.

Čtyři dny se u mého sálajícího těla střídali lékaři a sestry. V poslední chvíli, kdy už to vypadalo, že vysoké horečky

přes čtyřicet stupňů nezvládnou, se stal zázrak. Ano, dovoluji si to zahrnout do kategorie zázraků. Zavinutý do mokrého prostěradla jsem náhle otevřel oči a pohlédl na bytosti kolem sebe. Bolesti tu byly stále a zůstaly ještě velmi dlouho, ale už mi tolik nevadily. Má mysl se zklidnila. Asi po dvou dnech se mi začala vracet paměť. Nechci vyvolávat soucit či lítost, ale rád bych se s vámi podělil o to, co následovalo.

Když jsem tedy znovu nabral vědomí, začal jsem si třídit lidi, věci a situace, které jsem dříve zažil. Neustále jsem u sebe měl nějaký sešit a zakresloval jsem si vše, co jsem spatřil. Z různých nápisů jsem si oživoval jednotlivá písmena a číslice. Jen velmi pomalu jsem se zapojoval do běžného života. Trvalo skoro rok, než jsem se zase mohl vydat do školy. Obraz přibližujícího se objektu však z mé myslí nezmizel. Snažil jsem se ho vytěsnit a zapomenout na něj, až se mi to dokonce i podařilo. Ale ukázalo se, že jen na nějaký čas. Potom se vrátil a zůstává se mnou dodnes. Vychází z něho nejen příběh této knihy, ale celá má lidská podstata. Je totiž možné, že já už nejsem já, ale někdo jiný. Nejsem ten pravý Václav Kořínek, ale entita, která ve smrtelné chvíli nahradila mou bolavou duši, aby moje tělo mohlo žít dál. Proč? Jak je to možné? Tento jev jsem si pojmenoval „výměna světél“. Přemýšlím o něm skoro celý život. Motivuje mě k psaní, malování a skládání hudby. Díky němu jsem schopen vidět dobro v každém a ve všem.

A ještě jeden pohled na věc je důležitý. Šlo totiž o zkoušku. O životní zkoušku. Při ní jsme zcela ponořeni do svého příběhu. Není to jako ve škole, kde učitel hodnotí náš výkon. V životní zkoušce je přítomné něco, co nás přesahuje a co nemůžeme ovlivnit.

Návrat do školy mi nečekaně přinesl další zkoušku v podobě o dva roky staršího spolužáka, který propadl do naší třídy. Hned první den mě surově zbil, jen aby si vydobyl respekt u ostatních kluků. Vyvolalo to ve mně rozhodnutí stát se bojovníkem, abych mohl toho grázla krutě ztrestat. Postupně jsem se přerodil ve rváče a ochránce slabších. V žádném konfliktu jsem neustoupil, pral jsem se s agresivními opilci i recidivisty. Od tohoto prokletí mě jen občas osvobozovala hudba a obrazy. Trvalo mi skoro třicet let, než jsem se zklidnil. Postupně jsem se naučil pracovat s energií, prošel jsem několika terapeutickými výcviky a dlouholetou praxí v ústavech a nemocnicích. Poznal jsem, co je soucit.

Říká se o mně, že jsem šaman. Tedy někdo, kdo má představy a schopnosti napojit se na to, co nás přesahuje. A kdo tak dokáže odvést pozornost od bolesti k nápravě. Šaman musí mít zkušenosti s dobrem i zlem. Jen díky tomu si může uvědomit, kdo vlastně je a co chce. Zda chce pomáhat, nebo ničit. Nebo obojí. Když dospěje k poznání, musí zvážit svůj morální kredit a rozhodnout se co dál. Musí správně propojit své vnitřní nastavení s běžnou realitou. Tak jako já. Člověk, který zabil protivníka sám v sobě a začal psát příběhy. Někoho mohou pobavit, jinému třeba vnesou do života inspiraci.

A nyní k tomu, co tvoří středobod neobyčejného dobrodružství našeho hrdiny Davida Haška. Tou věcí je bronzová spona, která se našla v roce 1943 v Mladějovském lomu v Českém ráji. Asi jsem nikdy nedržel v ruce působivější předmět. Spona je uložena v jičínském muzeu a představuje opravdovou záhadu, protože o ní nejsou známy žádné podrobnosti.

Ve chvíli, kdy se zmlácený David ploužil ze školy, našel pod skálou kousek od domova podivný kámen. Odnosl si ho a položil na stůl ve svém pokoji. V tomto okamžiku se naše osudy rozdělily a každý jsme se vydali svojí cestou...

Kapitola 1

Jsem kometa a letím vesmírem. Míjím nespočet hvězd, planet a dalších objektů. Možná se s některým srazím a splynu s ním v podobě prachu. Nebo budu plout nekonečnem jako bájný pták *ptaerotyl*, který se vychýlil z letu a nechtěně obkroužil planetu, která se nazývá Země. Tu považuji za materii pro své tělo, které je naplněno paprskem nekonečného žáru. Jsem kometa a letím vesmírem. Náhle ze tmy vystupuje něco opravdu hodně velkého, co na první pohled může připomínat planetu ve tvaru brambory. Nebo to je opravdu brambora, která se pomalu zvětšuje. Můj let vesmírem končí. Vím to. Otevírám oči.

Po těžké nemoci jsem rychle vyrostl. Po roční zdravotní pauze jsem šel po prázdninách poprvé na vyučování. Poblíž školy bylo zábradlí, kde jsme se s kluky před zvoněním scházeli. Těšil jsem se na kamarády, s nimiž jsem zažil spoustu dobrodružství, ale většina z nich vyšla už

z osmé třídy. Devítiletěk v regionu moc nebylo, naše škola byla jednou z mála. Původně jsem chtěl základku opustit také co nejdříve, ale můj zdravotní stav mi dal jasně najevo, že mě devátá třída nemine.

Plný odhodlání jsem zamířil k zábradlí. Již z dálky jsem viděl hlouček kluků, z nichž jeden byl opravdu vysoký. Pozdravil jsem kamarády, posunul si rozpačitě tašku na rameni a prohlížel si několik neznámých tváří. Nevěřicně jsem zíral především na toho vysokého kluka. Tipoval jsem mu tak osmnáct. Přistoupil ke mně a všichni ztichli. Netušil jsem, co chystá.

„Blbě čumíš,“ řekl ten dlouhán krákoravým hlasem a v mžiku jsem dostal ránu pěstí do žaludku.

Zkroutil jsem se bolestí a hned vzápětí jsem pocítil úder zesponu do brady. Taška mi sjela z ramene a já přes ni upadl. Rychle jsem vstal a vrhl se na něj. Judistické chvaty, které mě kdysi učil otec, nezabíraly. Mlátil mě až do prvního zvonění, dokud jsem zcela neodpadl. Byl jsem úplně vyřízený, takže mě kluci museli odtáhnout. Měl jsem strašlivě nateklý obličej.

Když jsme došli do třídy, seděl ten čahoun na lavici se zapáleným cigárem. Do třídy vešla učitelka. Ani to s ním nehnulo, civěl směrem k oknu a klidně kouřil. Nám ostatním učitelka pokynula, že už nemusíme stát. Zasekla se před tabulí a strnule pozorovala kouřící monstrum v naší třídě.

„Co si to dovoluješ? Okamžitě zahod' tu cigaretu a jdi se umýt na toaletu. Pak se laskavě posadíš na židli jako všichni ostatní, je ti to jasné?“ řekla podrážděným hlasem.

Žádná reakce.

„Jak se jmenuješ?“

„Di do hajzlu, krávo!“ vyhrkl ten kluk.

Učitelka zbrunátněla a beze slova opustila třídu. Monstrum se rozchechtalo na celé kolo a vypustilo kouř jako parní lokomotiva. Pár děcek se zasmálo. V hlavě jsem měl jako v piliňácích. Hans Brutt. To je jméno, příhodnější mu dát nemohli. Prý mu bylo sedmnáct, několikrát propadl a vyhodili ho z boxování, protože trenérovi přerazil čelist. Bezva, to mi to pěkně začíná.

Cestou ze školy jsem odbočil ke své skále, vylezl jsem nahoru a rozbrečel se. Nezbylo mi vůbec nic z toho, co mi dělalo radost. Po nemoci jsem se pomalu zapojoval do života, a dokonce jsem se i těšil zpátky do školy. To už bylo co říct, protože jsem nikdy nepatřil mezi šprty, raději jsem běhal venku nebo něco montoval. A když jsem přežil to nejhorší, začal jsem se více věnovat kreslení a hudbě. Kvůli zánětu mozku jsem toho hodně zapomněl a musel jsem se učit znova.

Auto, křeslo, láhev, mravenec. Pomáhalo mi, když jsem si ty věci kreslil nebo si představil jejich zvuk. A pak mě ještě bavila elektronika. Dráty, reproduktory, stará rádia, elektronková města plná výbojů a světýlek mě uváděla v úžas.

Teď jsem na všechno ztratil chuť. Opuchlý obličej jsem měl jako v ohni.

Co je to proboha za svět, že v něm musím pořád trpět? Co jsem komu udělal? Krev se mi nahrnula do hlavy a z ničeho nic jsem zařval jako tur.

Úááááá!

Něco mě tlačilo v kapse. Byla to skleněnka, kterou jsem měl tak rád. Často jsem si ji prohlížel proti světlu. Vstal jsem a náhle, ani nevím proč, jsem ji vztekle hodil proti skále, která tu trčela tisíce let jako pomník zašlých časů. Bylo to nechtěné gesto, náznak zasvěcovacího rituálu,